

Но подъ това вънкашно съглашение и братство, Турци и Българи въ душата си сж питаяли такава ненависть едни къмъ други, щото тя е можала, при най малкъ поводъ, да се прѣобърне въ цѣла буря, нѣщо твърдѣ естествено.

Въ конака сварихъ цѣлия съставъ на градския съвѣтъ. Всичкитѣ съвѣтници съ прѣдсѣдателя си бѣха насѣдали на мендерлицитѣ по турски въ една голѣма съ много прозорци стая.

Щомъ се показахъ на вратата всички съвѣтници станаха. Българитѣ си снеса шапкитѣ, туриха ги подъ лѣвата мишница и си скръстиха ржцѣтѣ на гърдитѣ. Турцитѣ, като ми отдадоха селямъ, сжщо си скръстиха ржцѣтѣ и покорно си наведоха очитѣ на долу. Прѣдсѣдателя на съвѣта ме привѣтствува съ „добрѣ дошелъ“. Той бѣше чловѣкъ на 50—55 год. въспѣлничѣкъ съ кржгло, червено и твърдѣ симпатично лице, правилни черти, очи живи и изразителни. Косата на главата му бѣше кждрава и прошарена.

Азъ седнахъ на подадения ми столъ. Щомъ направихъ това, Турцитѣ — съвѣтници — единъ по единъ ме привѣтствуваха, като си прилагаха ржката къмъ сърдцето, поднасяха я къмъ челото, а послѣ пакъ я туряха на гърдитѣ си.

— Такъвъ е обичая, да привѣтствуватъ, ми каза единъ отъ съвѣтницитѣ, когато ме видѣ, че азъ съ недоумѣние глѣдахъ на тѣхното привѣтствие.

Азъ казахъ за цѣлѣта на моето идване.

— Готово е, всичко е готово, ми казаха Българитѣ въ единъ гласъ.

Въ подтвърждение на казаното отъ Българитѣ, тѣхнитѣ колеги Турци си прилагаха дѣснитѣ ржцѣ къмъ сърдцето и наклоняваха главитѣ на долу и въ дѣсно.

— Ний знаяхме, че ще дойде опълчението, но кога — не ни бѣше извѣстно, каза Славейковъ.

Като имъ казахъ, че опълчението иди и скоро ще пристигне въ града, Българитѣ се засуетиха.

— Какъ вървятъ у васъ работитѣ? попитахъ азъ Славейкова, когато излѣзохъ отъ стаята, съпровожданъ отъ него.